

Els dijous del

Cineclub

Off the record: Thriller coreà | 21 de febrer de 2013 | Horari: 20.00 i 22.30 h

Memories of murder

(2003, Memòries d'un assassí), Bong Joon-Ho

Sinopsi

Corea del Sud, 1986. Una jove apareix brutalment violada i assassinada. Dos mesos després, es produeixen una sèrie d'assassinats i violacions en circumstàncies similars. Per tal de buscar l'assassí, s'organitza un destacament especial...

Fitxa artística

Song Kang-Ho Detectiu Park Doo-Man
Kim Sang-Kyung Detectiu Seo Tae-Yoon
Byun Hee-bong Sargent Koo Hee-bong
Song Jae-ho Sargent Shin Dong-chul
Kim Rwe-ha Detectiu Cho Yong-koo

Fitxa tècnica

Director Bong Joon-Ho
Guió Bong Joon-Ho
Basada en una història de Kim Gwang-rim
Música Iwashiro Taro
Muntatge Kim Sun-min
Durada 132min

Memories of murder és un *thriller* tan tens i efectiu que és una llàstima haver de llegir els subtítols per a calibrar com de bona és la pel·lícula. Si no parles coreà, així funciona. El problema no és la provenença coreana o que tracti de dos detectius que segueixen la pista d'un assassí en sèrie, un terreny perillosament trillat. El problema és que persuadir les audiències per a veure un film de llengua estrangera, el director del qual no han sentit a parlar, mai no ha estat fàcil, fins i tot si –i aquí ve la meua aposta decidida– la pel·lícula en qüestió funciona millor que els *thrillers* hollywoodians i fins i tot els exitosos procediments de la sèrie *Llei i ordre*, amb Vincent D'Onofrio.

La comparació amb *Llei i ordre* és potser desorientadora però no del tot enganyosa. Igual que la sèrie en qüestió, *Memories of Murder* confia en els petits detalls del treball investigador per a anar revelant la història, en

comptes de descansar en les personalitats que s'amaguen a cada banda de la llei. Dirigit per Bong Joon-Ho i basat en una història real, el film s'obre amb un senyor de cara rodona enganxant una volta en un tractor en el mig del no-res. Aquí, enfrontat al camp herbós que s'estén fins a l'infinit, Park Doo-Man (un terrorífic Song Kang-Ho) coixeja en una situació per a la qual està penosament preparat. Portant bambes i sense corbata, sembla més un pare de família de diumenge, que no pas un policia de pel·lícula, igual com passa quan posa els ulls per primer cop sobre un cadàver de dona, encaixonat en una canonada.

Els films d'assassins en sèrie solen anar sobre els usos i abusos del cos femení. Com podríem esperar-nos, les víctimes en *Memories of Murder* són totes dones, enxampades soles, inconscients, violades, executades i deixades podrir. La majoria romanen

anònimes, poc més que noms i ceroses parts del cos observades. Però en contrast amb pel·lícules com *The General's Daughter* (*La hija del general*, 1999, de Simon West), on fins i tot es proveeix d'un efecte *voyeurístic* el cos d'una dona morta, *Memories of Murder* corre un vel de dol sobre la història. Com l'extraordinària escena a *The Silence of the Lambs* (*El silencio de los corderos*, 1991, de Jonathan Demme) en la qual Clarice descriu la condició física del cos d'una dona morta en una veu trèmula d'emoció, el film mai no perd de vista el fet que tota aquesta carn devastada va ser un dia humana.

No porta gaire temps adonar-se com de malament equipats estan Park i la resta de l'estancat departament, per a la tasca en qüestió. Tot i que, com Bong posa de manifest, de vegades amb claredat sarcàstica, els seus detectius no són els únics en problemes. La història té lloc el 1986, l'any abans de les primeres eleccions democràtiques del país, i tot i que el focus en el film de Bong es queda en la investigació, hi ha signes d'agitació per tot arreu, i no només a dins de

les oficines centrals. Entre policies i cadàvers, els manifestants i els disturbis policíacs habiten el paisatge nacional, com ho fan els combatius estudiants que avancen en la defensa dels drets civils. Durant un paròdic exercici d'entrenament, el camarada i rival de Park, el Detectiu Seo Tae-Yoon (Kim Sang-Kyung), veu els morts i els ferits com si fos una adolescent riallera, en una esgarriosa pantomima del cas.

Les joves generacions poden riure a la cara de la mort (o d'un atac des del Nord), però és probable que sigui la trista comèdia del present el que els fa passar ànsia. A més del recordatori insistent del director en quant a la gran inquietud del país, el que distingeix *Memories of Murder*, apartant-lo dels *thrillers* convencionals, és la seva singular barreja entre l'humor negre i la solemnitat pertorbadora. Molt de l'humor ve a expenses dels detectius, la ineficiència dels quals és alhora terrible i còmica. Quan Park visita el camp en què la segona víctima és trobada, un policia passa corrent per on hi ha el cos i un segon literalment s'entrebanca a l'escena del crim. Ni tan sols

Sidney Lumet condemna els qui protegeixen i serveixen la llei amb aquesta ignomínia.

Tot i les seves humanes i amables singularitats i manies, els dos detectius de Bong es mantenen en rols de suport a la investigació, fins i tot si la feina s'allarga infructuosament. Hi ha alguns flaixos de la vida quotidiana de Park i la sospita que Seo, que està de pas a Seül en aquest rústec departament de policia, està perdent lentament els seus modals. Finalment, i sense fanfàrria, resulta impossible no veure aquests impotents i devastadorament sobrecarregats servidors públics com a víctimes d'algun tipus. La imatge d'aquests homes desafortunats, que pertanyen a una generació de postguerra nascuda en l'ancoratge de l'autoritarisme, aguantant sense remei mentre una dona rere una altra mor brutalment té tal força punyent que no necessita explicació.

Manohla Dargis
New York Times, 15/07/2005